

tes et Udvalg, som saa kan overvæite, hvad der skal gøres ved den Sag. Jeg tror i det Hele taget, at det er en overordentlig vigtig Sag for Thinget, ja for hele Landet, tør jeg sige, om vi nu kunde vinde Tid for at komme ud af det Uføre, hvort vi nu ere, og hvort vi ville komme endnu dybere ved Vedtagelsen af den Beslutning, som den ærede første Taler i Dag anbefalede. Jeg maa i det Hele taget sige, at jeg synes, at det Skridt, som der forestaar i Dag, er det mest uforsonlige Skridt og den mest uforsonlige Forholdsregel, som nogeninde er taget af den danske Rigsdag. Jeg betragter det som et Slag i Ansigtet paa hele Høirepartiet. Hele Høirepartiet har i forrige Samling viist, at det gjerne vilde forhandle — ja, le De kun, mine Herrer — og vi have ogsaa i Aar ved vor Ordfører i finantsielle Sager erklæret vor Beredvillighed til at forhandle. Jeg siger derfor, at det Skridt, som De her foretage, er det uforsonligste, som er foretaget, og at det er et Slag i Ansigtet paa hele Høirepartiet, og navnlig paa det moderate Høireparti, paa de moderate Medlemmer af Partiet. Jeg kan derfor kun slutte med at anbefale, at det ærede Medlems Forslag bliver forkastet.

Brandes: Under den Forhandling, her er ført, er der et Spørgsmaal, som er kommet mig paa Læben, og som jeg vil tilslade mig at rette til den høitærede Konsejlspræsident, men for at begrunde mit Spørgsmaal maa jeg være noget udførlig. Jeg er ikke i Dag blevet overrasket af den ærede Ordførers klare og bestemte Udtalelser, og jeg ser ikke, at de staa i nogen som helst Strid med, hvad Venstre har hævdet i forrige Samling, og hvad Venstre har sagt, at det vilde gjøre i denne Samling. Vi have staaet paa Forhandling, og vi have staaet saaledes, at vi have sagt, at ethvert Lovforslag, som bliver indbragt her i Thinget af Regjeringen, vilde vi forhandle om; men Provisorier have vi erklæret ikke at ville forhandle om, men derimod sagt, at vi ville forkaste dem. Nu er det saaledes, at dette Provisorium har en særegen Stilling i Provisoriernes Historie. Det er nemlig første Gang, at vi faae et Provisorium saaledes forelagt, at vi kunne behandle det paa en Maade, som den meget ærede Regjering erkjender for effektiv, og som vi anse for den eneste lovlige Maade, et Finantsprovisorium skal forelægges paa. Det første Finantsprovisorium af 1885 fik vi først forelagt, som ærede Medlemmer ville huske, i Januar Maaned 1886. Det Ord „stray“, som vi mente skulde an-

vendes paa foreløbige Indtægts- og Udgiftsbevillinger, betød den Gang en forholdsvis lang Tid. Nu har jeg nok hørt sige i Dag, at det er et Tegns paa særlig Smødelommenhed fra Regjeringens Side, at den denne Gang har forelagt Provisoriet stray ved vor Sammentræden; men der er dog vistnok intet Medlem her i Thinget, i alt Fald af Venstre, som ikke har den Anskuelse, at Regjeringen behandler Provisoriernes Forelæggelse efter sit Larm. Jeg tror ikke, at det er af Hensyn til os, at Provisoriet forelægges os nu, men jeg antager, at Regjeringen vælger den passende Tid til at forelægge Provisorierne, den Tid, der stemmer med dens Ønsker. Dette Provisorium er altsaa forelagt os saaledes, som Regjeringen har valgt sig Tiden, og det er et særegent Provisorium, forsaavidt som det er forelagt os efter Grundlovens Forrifter. Det behandle vi saa efter den Maade, vi bestandig have erklæret, at vi ville behandle Provisorier paa. Nu hører jeg ogsaa, at det bliver sagt i Dag, at dette skulde være Brud paa den Forhandlingspolitik, som er indført. Det forstaar jeg aldeles ikke. Der er ikke Noget, der kan have været i Tvivl om, at Venstre vil forkaste Provisoriet. Den Tvivl, der yttes herom fra forstkjellig Side — ja, jeg maa jo troe, at den er alvorlig ment, siden den yttes her — undrer mig, thi efter Alt, hvad der er gaaet forud, er det forbausende, at ærede Høiremedlemmer af dette Thing kunne have været i Tvivl om, at der fra Venstres Side vilde ske denne Forkastelse.

Hvad den ærede Ordfører for Høire, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), angaar, maa jeg sige, at hans Stilling heller ikke har overrasket mig. Det ærede Medlem pleier at være en Slags Grædekone for Regjeringen her i Thinget. Naar der forelægges et Forslag, som mere eller mindre gaar ud paa, at Grundloven skal begraves og føres til Jorden, gjør det ærede Medlem Tjeneste som Grædekone og beklager paa ynkelig Maade, hvorledes Venstre igjen vil lade det gaa ud over, eyekvære eller dignende, Regjeringens Forslag, det ere vi vante til, og det forhindrer ikke, at det ærede Medlem senere gaar med til det Gravøl, som Herstabet lystelig anstiller over den Døde. Men det Gæste, jeg ikke forstaar, er, hvad den høitærede Regjering vil. Den høitærede Konsejlspræsident har til mange Tider og paa mange Steder udtalt, at han vil indgaa paa en aaben og ærlig Forhandling. Hvad nu den ærlige Forhandling angaar, vil jeg minde